

16. Bistands- eller plejetillæg skal efter invalideforsikringsrettens afgørelse også kunne tilkendes aldersrentemodtagere.
17. Invaliderentemodtagere, der bor på alderdomshjem, skal kunne tilkendes et særligt bistands- eller plejetillæg.

ad 1. En række lidelser er medfødt eller erhvervet i en tidlig alder og udelukker derved i dag fra optagelse i invalideforsikringen, men efter vor opfattelse bør adgangen til invalideforsikringen stå åben for enhver borger, der rammes af en invaliderende sygdom.

ad 2. Vi tror, at en bestemmelse som denne vil forenkle opkrævningen af invalidepræmien.

ad 3. Da helbredsbetingelserne bortfalder, jfr. pkt. 1, bør rente kunne opnås ved det fyldte 15. år, når den pågældende ikke er til oplæring på en institution.

ad 4. Det er i dag overladt kommunalbestyrelserne at bedømme, om en ansøgers tidligere vandel er til hinder for, at han eller hun kan opnå invaliderente. Selvom afgørelserne kan indankes for socialministeren, er administrationen ret uensartet på dette område. Dertil kommer, at når egentlig straf ikke længere udelukker fra opnåelse af rente, bør f. eks. alkoholismen ikke heller gøre det. Endelig kan anføres, at samfundet praktisk talt i alle tilfælde alligevel yder sådanne personer hjælp, så hvorfor ikke yde dem invaliderente.

ad 5. Efter at alle skulle have adgang til opnåelse af invaliderente, må §§ 247, 248 og 249 i lov om offentlig forsorg kunne ophæves.

ad 6. Når § 263 i lov om offentlig forsorg med rette tillægges væsentlig betydning for revalideringsarbejdet, først blandt tuberkuloseramte og senere for polioramte, kan der vel næppe rejses tvivl om, at en tilsvarende lovgivning vil have tilsvarende virkninger også indenfor de øvrige invalidegrupper. Det er en selvfølge, at hjælpen ifølge § 263 skal ydes til de øvrige invalidegrupper efter samme retningslinier, hvorefter hjælp ydes tuberkuloseramte og polioramte, d. v. s. at de pågældende personer alle skal have

samme rettigheder og pligter under en fælles lovgivning.

ad 7. Når efter vor mening hverken straf eller dårlig vandel skal kunne influere på tilkendelse af rente (jfr. pkt. 4), bør misbrug heller ikke kunne gøre det. Vi mener det vigtigt, at afgørelsen i disse sager flyttes fra de lokale myndigheder til domstolene eller appelinstansen, hvorigennem man skulle sikre større ensartethed i administrationen.

ad 8. Den, som ved ihærdigt arbejde søger at afbøde de økonomiske virkninger af invaliditeten, bør sikres størst mulig trykthed, bl. a. ved altid at have minimumsrente plus eventuelle tillæg, så længe de lægelige betingelser for opnåelse af invaliderente er tilstede. Det vil for samfundet næppe være noget større økonomisk problem, men for den enkelte kan det være en overordentlig værdifuld stimulans i arbejdet, idet trykthed skaber tillid både til egne kræfter og til fremtiden.

ad 9. Opnås arbejde efter en længere sygdomsperiode, bør rentemodtagere i nogle måneder ingen fradrag have for derved at kunne stabilisere deres økonomi. Jo før den invalideredes økonomi bringes i orden, des større er udsigterne for en heldig gennemførelse af revalideringsprocessen.

ad 10. Invaliderenten kan i dag mistes på to måder:

- 1) Hvis den invaliderede tjener mere end en trediedel af, hvad en ikke-invalideret tjener ved samme arbejde og på samme egn, mister han med eet slag den hele rente.
- 2) Hvis den invaliderede tjener mere end 150 pct. af rentens grundbeløb, fradrages i renten et beløb, svarende til 60 pct. af merindtægten. I det skitserede folkepensioneringsforslag fradrages 72 pct. af indtægten, der overstiger 120 pct. af det nye grundbeløb.

Risikoen for på een gang at miste hele renten undergraver den invalideredes vilje til en arbejdsmæssig indsats, ikke mindst hvis han befinder sig i den gruppe, hvor placeringsmulighederne er små, og hvor derfor chancen for regelmæssig beskæftigelse er